

Aldrig kunna flyga

Det skrivs för lite. Vi har för få tecken i vårt alfabet. Säkert mycket vi inte ens har upptäckt och satt namn på ännu. Vi tror att vi har utforskat hela "vår" planet eller så kanske det skrivs för mycket. Kanske vi skulle befria våra bokstäver och låta våra inre tecken besegra logiken och svaren, som en gång fick våra hjärnor att börja lyssna på varandra. Tänk våra allra första läten och tänk våra allra första tecken. och våra allra första namn, våra allra första ord. och jag älskar att skriva, viskar det lilla barnet och visar upp de otydbara strecken som ligger som ett pärlband och liknar svarta smultron på papperet som rullar ut på bordet. Ritar klipper eller skär, delar upp, sprider ut som ett regn över hela kosmos, andas små små syrebubblor, glider ner över flimmerhår, ner i de mörka kvarteren som är helt mörklagda men är fulla av gator, ekar ut i skratt och rop. andas lugnt i nattens sömniga landskap. Då vaknar alla drömmarna. De är som en egen värld. Man vill minnas vart man varit. Kan sitta nyvaken i flera minuter och fundera. Som om platserna verkligen existerar. Orden räcker helt inte till. Går ej att förklara. Som döden. Men vi kan tro och sätta ord. Men aldrig få vingar, aldrig kunna flyga.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lars Gullberg med Poeter.se id #20174 innehar upphovsrätten